

Rapport

Datum: 3 juni 2005

Rapportnummer: 2005/159

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Gooi en Vechtstreek:

hem op 6 november 2003 heeft aangehouden en in verzekering gesteld, terwijl het wist dat hij kort daarvoor was geopereerd;

zijn schoondochter heeft bedreigd haar naar haar eigen land terug te sturen.

Verzoeker klaagt er verder over dat de hoofdofficier van justitie te Amsterdam de klacht als ongegrond heeft afgedaan zonder serieus onderzoek te hebben gedaan naar de bedreigingen die door de politie zijn gedaan. In dit verband klaagt hij er met name over dat de hoofdofficier alleen informatie heeft vergaard bij politieambtenaren en niet verzoekers familieleden die bij de huiszoeking aanwezig waren heeft gehoord.

De Nationale ombudsman zal voorts uit eigen beweging onderzoek doen naar de doorzending van de klacht door de politie naar de hoofdofficier van justitie.

Tijdens het onderzoek is gebleken dat de officier van justitie te Amsterdam op de hoogte was van verzoekers operatie toen zij het bevel tot aanhouding gaf, zodat de aanhouding waarover wordt geklaagd alsnog wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 27 oktober 2003 deelde verzoekers dochtertje in groep 1 van de basisschool "snoepjes van haar broer" uit. De school waarschuwde het regionale politiekorps Gooi en Vechtstreek (hierna ook: de politie), omdat men vermoedde dat het om pillen ging. In het etui van het meisje trof de politie een dag later bolletjes heroïne, cocaïne en XTC-pillen aan. Verzoekers echtgenote was daarvóór naar de school gekomen en had in de tas van haar dochter gezocht. Zij had desgevraagd aangegeven op zoek te zijn naar een soort portemonnee. Ook had zij te kennen gegeven geen overvalwagens van de politie voor haar deur te willen hebben.

De officier van justitie te Amsterdam gaf vervolgens bevel om verzoekers echtgenote aan te houden. De politie begaf zich naar verzoekers woning, alwaar zij op 28 oktober 2003 verpakkingsmateriaal, een weegschaal en een schaar met cocaïneresten aantrof. In een op verzoekers naam staande auto werden verder nog resten cocaïne gevonden. Behalve verzoekers echtgenote werden die dag ook twee in de woning aanwezige zoons van verzoeker aangehouden. Verzoeker verbleef op dat moment in het ziekenhuis.

De officier van justitie gaf op 3 november 2003 bevel om verzoeker buiten heterdaad aan te houden. De politie trof verzoeker niet aan, toen zij hem op 6 november 2003 in zijn woning wilden aanhouden. Verzoeker meldde zich korte tijd later bij het politiebureau, alwaar hij alsnog werd aangehouden om 10:45 uur en om 14:05 uur in verzekering werd gesteld.

2. In november 2003 diende verzoeker een klacht in bij de politie over de gebeurtenissen op eerder gemelde data. De politie berichtte verzoeker op 20 november 2003 dat zij de klacht ter behandeling had doorgezonden naar de (fungerend) hoofdofficier van justitie te Amsterdam. Deze deed de klacht af op 27 april 2004.

A. Ten aanzien van het regionale politiekorps Gooi en Vechtstreek

I. Ten aanzien van de inverzekeringstelling

Bevindingen

1. Verzoeker verbleef van 27 oktober 2003 tot en met 29 oktober 2003 in het ziekenhuis in verband met een operatie. Hij klaagt erover dat hij desondanks is aangehouden en vervolgens in verzekering is gesteld.

2. In de loop van het onderzoek van de Nationale ombudsman is gebleken dat de officier van justitie te Amsterdam op de hoogte was van verzoekers gezondheidstoestand bij het geven van het bevel tot aanhouding. In zoverre is dus in feite sprake van een klacht over handelen van de officier van justitie. Deze klacht wordt dan ook hierna onder B. behandeld. De beslissing tot inverzekeringstelling is genomen door een politieambtenaar. Om die reden wordt die beslissing hier eerst beoordeeld.

3. De korpsbeheerder deelde in reactie op de klacht het volgende mee. Verzoeker is op 6 november 2003 bezocht door een GGD-arts. Hij had namelijk aangegeven last van zijn operatiewond te hebben. De arts vond verzorging van het operatielitteken in het ziekenhuis noodzakelijk. Zij gaf toestemming om verzoeker daarna weer over te brengen naar het politiebureau. Het was bij niemand bekend dat verzoeker nadien onwel zou zijn geworden. Op basis van de toestemming van de behandelend arts tot insluiting, was er - aldus de korpsbeheerder - geen reden om aan te nemen dat er verdere klachten zouden optreden.

4.1. Een proces-verbaal van bevindingen van 6 november 2003 houdt in dat de politie omstreeks 12.40 uur verzoeker verzocht mee te gaan naar een verhoorruimte. Verzoeker deelde mee dat hij alleen een verklaring wilde afleggen in het bijzijn van zijn advocaat. Hierop liet de politie verzoeker weer plaatsnemen in zijn cel.

4.2. In het bevel tot inverzekeringstelling staat dat verzoeker om 13:50 uur is voorgeleid aan de hulpofficier van justitie en dat het in het belang van het onderzoek nodig was dat

verzoeker ter beschikking van justitie zou blijven. Voorts is gerelateerd dat de GGD-arts een zwelling in de buik van verzoeker had geconstateerd en nader onderzoek in het ziekenhuis noodzakelijk vond. Indien verzoeker na onderzoek zou worden ontslagen uit het ziekenhuis, zou hij weer worden overgebracht naar het politiebureau, waar vervolgens het (strafrechtelijk) onderzoek kon worden voortgezet. Verzoeker werd in verzekering gesteld om 14:05 uur.

4.3. Een proces-verbaal van bevindingen houdt onder meer in dat verzoeker met goedkeuring van de arts weer werd overgebracht naar het politiebureau.

4.4. De GGD-arts heeft een formulier ingevuld na haar bezoek aan verzoeker tussen 12.30 uur en 14.00 uur. Daarop staat onder meer welke medicatie op welk tijdstip aan verzoeker moest worden gegeven. Als tijdstippen voor toediening van die medicatie worden 8:00 uur, 12:00 uur en 18:00 uur aangegeven. Ook heeft de arts aangegeven dat verzoeker zo nodig een klysma moest krijgen.

5. In reactie op de hem verstrekte inlichtingen merkte verzoeker onder meer op dat hij zich niet kon voorstellen dat de arts het medisch gezien verantwoord vond hem na behandeling in verzekering te stellen, gezien de noodzaak van de ziekenhuisbehandeling en de inhoud van het contact met de arts.

Beoordeling

6. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel.

Dit brengt mee dat politie en justitie in een opsporingsonderzoek de werkwijze dienen te kiezen die voor een burger het minst bezwarend is en die een zo gering mogelijk inbreuk maakt op zijn persoonlijke levenssfeer.

7. Verzoeker vindt kennelijk dat het feit dat hij voor onderzoek of behandeling naar het ziekenhuis werd verwezen voldoende reden was om hem in elk geval niet (nog) langer vast te houden. De Nationale ombudsman is echter van oordeel dat er voldoende aanwijzingen zijn dat de inverzekeringstelling niet op medische bezwaren van de GGD-arts stuitte. Behalve de verklaringen van politiezijde dat een en ander in overleg met de arts is gegaan, wijst ook het medicatievoorschrift van de arts erop dat zij ervan uitging dat verzoeker ná de consultatie in het ziekenhuis weer zou verblijven op het politiebureau. Immers, in het medicatievoorschrift worden tijdstippen genoemd die (ver) ná het bezoek aan het ziekenhuis lagen. Ook het voorschrijven van zo nodig een klysma wijst erop dat de GGD-arts ervan uitging dat verzoeker na behandeling of raadpleging in het ziekenhuis weer terug zou keren naar het politiebureau. Gelet op enerzijds het belang van de voortgang van het onderzoek naar mogelijke betrokkenheid van verzoeker bij ernstige

drugsdelicten en anderzijds het gegeven dat niet gebleken is van bezwaren van medische zijde tegen het ingesloten houden van verzoeker, kan niet worden gesteld dat de politie bij de beslissing tot in verzekeringstelling in strijd met het vereiste van evenredigheid heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van de opmerking tegen de schoondochter

Bevindingen

1. In zijn klachtbrief van november 2003 stelt verzoeker dat de politie zijn schoondochter heeft bedreigd haar naar haar eigen land terug te sturen. De schoondochter was nog maar kort in Nederland en sprak geen Nederlands.

2. Verzoekers advocaat stuurde de Nationale ombudsman schriftelijke verklaringen van een zoon en twee dochters van verzoeker. Zij waren aanwezig bij de doorzoeking van de woning. Volgens deze verklaringen was de schoondochter op een gegeven moment in haar kamer op zoek naar haar paspoort. Zij kon dit echter niet vinden. Politieambtenaar P. bleek het te hebben. Hij zei dat het een vals document/paspoort was en dat hij de schoondochter dus kon terugsturen naar haar land van herkomst. Hij gooide na enige tijd het paspoort op de grond. Ook stuurde de advocaat een verklaring van de schoondochter toe, die overeenkomt met de andere verklaringen. Zij geeft aan dat haar schoonzus destijds de opmerkingen van P. voor haar heeft vertaald.

3. De verklaringen zijn naar politieambtenaar P. gestuurd. Hij legde desgevraagd een telefonische verklaring af tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman. Hij verklaarde - voor zover hier van belang - als volgt. Hij sloot niet uit dat hij het paspoort had aangetroffen in de woning. Hij ontkende echter dat hij het op de grond had gegooid. Verder herinnerde hij zich dat verzoekers zoon R., de echtgenoot van de schoondochter, had gezegd dat er een probleem was als hij kwam vast te zitten. R. was bang dat zijn vrouw dan terug moest naar Marokko. P. had hem toen gezegd dat daar geen rekening mee kon worden gehouden gezien de ernst van het feit waarvan R. werd verdacht. Als er problemen waren met de status van het verblijf van de echtgenote, moest R. reclameren bij de desbetreffende instanties. Hij bemoeit zich niet met uitzettingen en laat zich daar dus ook niet over uit, aldus P. Er waren bij de aanhouding wel problemen geweest. De sfeer was op zijn zachtst gezegd niet erg prettig.

4. P. heeft een meldingsformulier geweldsaanwending opgemaakt, waarin hij meedeelde dat verzoekers zoons R. en N. bij de aanhouding van R. glazen in hun handen hadden met de kennelijke bedoeling om een collega van P. aan te vallen. P. heeft R. vervolgens enkele vuistslagen gegeven om hem te kunnen boeien.

5. De korpsbeheerder deelde in zijn reactie op de klacht onder meer mee dat de collega van P. te kennen had gegeven dat hij zelf geen opmerking over een eventuele uitzetting had gemaakt en dat hij evenmin zijn collega's zo'n opmerking had horen maken.

Beoordeling

6. De stellingen van verzoeker(s) getuigen) en die van politieambtenaar P. staan tegenover elkaar. Gelet op de kennelijk gespannen en emotionele situatie, waarin bij de aanhouding van verzoekers zoon - echtgenoot van de schoondochter - geweld was toegepast, is niet uitgesloten dat men uitlatingen van P. niet helemaal goed heeft begrepen. Het is echter evenmin uitgesloten dat P. zich in die gespannen situatie minder gelukkig heeft uitgedrukt. Nu niet is gebleken van feiten en/of omstandigheden op grond waarvan aan de ene verklaring meer betekenis zou moeten worden toegekend dan aan de andere, zal de Nationale ombudsman zich onthouden van een oordeel over dit klachtonderdeel.

III. Ten aanzien van het doorsturen van de klacht

Bevindingen

1. Verzoeker verwijst in zijn bij de politie ingediende klacht voor wat betreft zijn aanhouding diverse malen naar zijn recente operatie en naar het feit dat hij complicaties heeft ondervonden doordat hij werd vastgehouden toen hij nog herstellend was van de operatie. Hij geeft ook aan dat hij voor niets is opgepakt, maar geeft verder niet aan waarom er (eventueel) ten onrechte een verdenking jegens hem bestond. Daarnaast geeft hij in zijn klacht aan dat de politie onder meer zijn schoondochter heeft bedreigd haar naar haar land terug te sturen.

2. De politie berichtte vervolgens aan verzoeker dat de klacht was doorgestuurd naar de fungerend hoofdofficier van justitie te Amsterdam. Als reden hiervoor gaf de klachtencoördinator aan dat verzoekers klacht was gericht tegen strafvorderlijk optreden van de politie, namelijk verzoekers aanhouding. Tevens zou het feit dat tegen verzoeker proces-verbaal was opgemaakt ook nog een rol hebben gespeeld bij doorzending.

3. Verzoekers advocaat schreef op 9 december 2003 aan de politie dat verzoekers klacht enerzijds was gericht tegen het feit dat hij ten onrechte als verdachte was aangemerkt, maar dat de klacht anderzijds in de sfeer van de bejegening lag, namelijk dat er door het optreden van de politie complicaties waren ontstaan, waarvoor verzoeker tijdens zijn in verzekeringstelling moest worden behandeld in het ziekenhuis. De advocaat verzocht de klacht tevens via de politiekachtenregeling af te doen.

4. De korpsbeheerder wees in reactie op het door de Nationale ombudsman uit eigen beweging ingestelde onderzoek naar het doorsturen van de klacht op artikel 11 van de Klachtenregeling Gooi en Vechtstreek (oud; zie Achtergrond). Volgens de korpsbeheerder

was op basis van de klacht het vermoeden gerezen dat hier mogelijk een strafbaar feit door een politieambtenaar was begaan. Nu de hoofdofficier de klacht in onderzoek had genomen was ook het derde lid van genoemde regeling van toepassing, volgens welke bepaling de hoofdofficier van justitie ook een oordeel geeft over de gedragingen die niet het vermoeden van een strafbaar feit scheppen, aldus de korpsbeheerder. Dit laatste was overigens telefonisch gemeld aan verzoekers advocaat.

Beoordeling

5. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken. Dit brengt mee dat klachten volgens de daartoe geëigende procedure worden afgedaan.

6. In artikel 11 van voormelde (thans niet meer geldende) Klachtenregeling is bepaald dat een klacht moet worden doorgezonden naar de hoofdofficier van justitie indien het vermoeden bestaat dat deze mogelijk betrekking heeft op een strafbaar feit begaan door een politieambtenaar. Zoals ook uit de toelichting op deze bepaling blijkt, bedoelt zij samenloop te voorkomen van enerzijds een strafrechtelijk onderzoek naar het in de klacht bedoelde (vermoedelijke) misdrijf van een politieambtenaar en anderzijds klachtbehandeling. Het enkele feit dat de politie strafvorderlijk is opgetreden brengt - anders dan de politie kennelijk veronderstelt - niet zonder meer mee dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 11 van de Klachtenregeling (oud). Van zo'n situatie is slechts sprake indien de klager feiten en omstandigheden stelt, op grond waarvan er een (enigszins) reële mogelijkheid is dat een politieambtenaar een misdrijf heeft begaan en het dus bepaald niet uitgesloten moet worden geacht dat een strafrechtelijk onderzoek naar het politieoptreden zal worden gestart. In dit geval was daarvan geen sprake. Verzoeker heeft weliswaar gesteld dat de aanhouding niet terecht was, maar hetgeen hij daartoe heeft aangevoerd, leverde bepaald niet een reëel vermoeden op dat de desbetreffende politieambtenaren zich schuldig hadden gemaakt aan een misdrijf, zelfs niet indien de aanhouding achteraf onterecht zou worden bevonden.

In dit licht bezien, had de klacht derhalve niet moeten worden doorgestuurd en is gehandeld in strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

Dat tijdens het onderzoek door de Nationale ombudsman is gebleken dat de klacht deels moet worden toegerekend aan de minister van Justitie, omdat is gebleken dat de (bestreden) beslissing om verzoeker aan te houden een beslissing van de officier van justitie te Amsterdam was, doet aan het vorenstaande niet af.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

B. Ten aanzien van de (hoofd)officier van justitie te Amsterdam

I. Ten aanzien van de aanhouding

Bevindingen

1. Zoals hiervoor onder A.I. al is aangegeven klaagt verzoeker er ook over dat hij is aangehouden. Hij vindt dat dit, gelet op zijn medische toestand, niet had moeten gebeuren.
2. De minister van Justitie acht de klacht niet gegrond. Hetgeen in verzoekers huis en auto was aangetroffen (zie onder Algemeen) rechtvaardigde volgens de minister de aanhouding, zij het dat deze pas diende plaats te vinden na ontslag uit het ziekenhuis. De officier van justitie heeft voorts nadrukkelijk besproken met de politie dat er rekening moest worden gehouden met verzoekers gezondheidstoestand, aldus de minister.

Beoordeling

3. Dit klachtonderdeel moet worden beoordeeld aan de hand van het hiervoor onder A.I.6. weergegeven vereiste van evenredigheid.
4. De minister van Justitie kan worden gevolgd in zijn standpunt. Gelet op de ernst van de tegen verzoeker gerezen verdenking en het feit dat de officier van justitie te kennen heeft gegeven dat er rekening moest worden gehouden met verzoekers gezondheidstoestand, kan niet worden gesteld dat het evenredigheidsvereiste is geschonden door het bevel tot aanhouding van verzoeker.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van de klachtafhandeling

Bevindingen

1. De hoofdofficier van justitie te Amsterdam heeft ook verzoekers klacht over opmerkingen van de politieambtenaar tegen verzoekers schoondochter afgedaan. Hij achtte de klacht ongegrond en overwoog daartoe dat hij voor de gestelde bedreigingen geen andere bewijzen had dan alleen verzoekers verklaring. Een betrokken politieambtenaar had verklaard dat verzoeker was gewezen op diens verantwoordelijkheid als vader, maar dat er geen dreigementen waren geuit.

Verzoeker klaagt erover dat de hoofdofficier van justitie slechts informatie heeft vergaard bij politieambtenaren en niet verzoekers familieleden die bij de doorzoeking aanwezig waren heeft gehoord.

2. De minister van Justitie heeft in reactie op de klacht aangegeven dat de hoofdofficier van justitie in redelijkheid heeft kunnen volstaan met het onderzoek zoals in casu

gepleegd. Hierbij acht hij van belang dat verzoeker niet aanwezig was toen de politie de gewraakte opmerkingen zou hebben gemaakt en dat de familieleden zelf geen klacht hierover hadden ingediend, terwijl verzoeker ook geen verklaringen van die familieleden had overgelegd.

3. In antwoord op de hem toegezonden reactie van de minister van Justitie heeft verzoeker aangegeven dat zijn kinderen minderjarig zijn en daarom onder zijn verantwoordelijkheid vallen. Daarom had hij ervoor gekozen om namens zijn gezin een klacht in te dienen. Zijn schoondochter beheerste het Nederlands onvoldoende om zelf een klacht in te dienen.

Beoordeling

4. Zoals hiervoor onder A.III.6. is aangegeven, was in dit geval geen sprake van een situatie als bedoeld in artikel 11 van de Politieklachtenregeling (oud), zodat de klacht niet om die reden had moeten worden doorgezonden en ook niet had moeten worden behandeld door de hoofdofficier van justitie. Daarbij verdient opmerking dat het achteraf gezien juist was dat de hoofdofficier van justitie de klacht over de (beslissing tot) aanhouding heeft afgedaan, nu de officier van justitie op de hoogte was van verzoekers operatie toen zij het bevel tot aanhouding gaf. Nu meergemelde bepaling van de Klachtenregeling niet van toepassing was, was het in ieder geval niet aan de hoofdofficier van justitie om de klacht over de door de politie geuite bedreigingen te behandelen en af te doen. Dit staat er echter niet aan in de weg om een klacht over de wijze waarop hij dit heeft gedaan, thans te beoordelen.

5. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

Dit vereiste brengt mee dat een bestuursorgaan in het onderzoek naar een klacht voldoende onderzoek doet naar de feiten en getuigen moet horen, indien in redelijkheid is te verwachten dat zij opheldering verschaffen omtrent de feitelijke toedracht van de gedraging waarover wordt geklaagd.

6. Gelet op het feit dat hoofdofficier van justitie van oordeel was dat de klacht ongegrond was, heeft hij kennelijk meer geloof gehecht aan de verklaring van de betrokken ambtenaar. Hij heeft echter niet kenbaar gemaakt waarom dit zo was en evenmin waarom aan de visie van verzoeker minder waarde werd gehecht.

Onder de gegeven omstandigheden had het voor de hand gelegen om in ieder geval te pogen getuigen te (doen) horen, aangezien zij - in tegenstelling tot verzoeker - bij het gebeuren in kwestie betrokken waren geweest. In zoverre is gehandeld in strijd met het vereiste van actieve informatieverwerving.

Dat verzoekers schoondochter niet zelf een klacht heeft ingediend, noch het feit dat verzoeker zelf geen getuigenverklaringen heeft overgelegd doet hieraan af.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Gooi en Vechtstreek is

niet gegrond ten aanzien van:

de in verzekeringstelling.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van:

de opmerkingen tegen de schoondochter.

De klacht over de onderzochte gedraging van de (hoofd)officier van justitie te Amsterdam is

gegrond ten aanzien van:

de klachtbehandeling wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

niet gegrond ten aanzien van:

het bevel tot aanhouding.

De door de Nationale ombudsman uit eigen beweging onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Gooi en Vechtstreek is niet behoorlijk wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

Onderzoek

Op 14 juli 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer A. te Hilversum, ingediend door mevrouw mr. E. Kolokatsi, advocaat te Hilversum, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Gooi en Vechtstreek en een gedraging van de (hoofd)officier van justitie te Amsterdam. Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Gooi en Vechtstreek (de burgemeester van Hilversum) respectievelijk van de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder en de minister verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd één betrokken politieambtenaar telefonisch gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en de minister van Justitie deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Verzoekers gemachtigde gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 13 juli 2004.

Het klachtdossier met betrekking tot verzoekers bij de politie ingediende klacht. In dit dossier bevinden zich onder meer processen-verbaal en mutaties uit het dag- en nachtrapport van de politie.

Standpunt van de korpsbeheerder van 19 oktober 2004 met als bijlage onder meer stukken betreffende de arrestantenregistratie.

Standpunt van de minister van Justitie van 30 november 2004, aangevuld op 22 februari 2005.

Op schrift gestelde verklaringen van verzoekers dochters, zoon en schoondochter, welke verklaringen op 23 december 2004 zijn ontvangen door de Nationale ombudsman.

Een ten overstaan van een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman op 31 januari 2005 telefonisch afgelegde verklaring van politieambtenaar P.

Reactie van verzoeker van 22 maart 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Klachtenregeling optreden politieambtenaren Gooi en Vechtstreek, zoals deze luidde tot 1 januari 2005

Artikel 11

"1. Indien het vermoeden bestaat, dat de klacht mogelijk betrekking heeft op een strafbaar feit begaan door een politieambtenaar, wordt zij overgedragen aan de fgd. hoofdofficier van Justitie.

2. De klachtenbehandeling wordt overeenkomstig deze regeling hervat, indien de fgd. hoofdofficier van Justitie te kennen geeft dat dit de voorkeur heeft.

3. Indien de fgd. hoofdofficier van Justitie de klachtenbehandeling overneemt, wordt klager daarvan op de hoogte gesteld. Voor zover de klacht tevens betrekking heeft op gedragingen die niet het vermoeden van een strafbaar feit scheppen, betreft de fgd. hoofdofficier van Justitie ook die gedragingen in het onderzoek en geeft daarover een oordeel. De korpsbeheerder ontvangt een afschrift van de afdoening van de klacht door de fgd. hoofdofficier.

4. Wanneer de fgd. hoofdofficier naar aanleiding van een klacht een strafrechtelijk onderzoek instelt, wordt geen acht geslagen op de tijdens de klachtenbehandeling afgelegde verklaringen, tenzij de ambtenaar over wie wordt geklaagd daarmee heeft ingestemd. De reeds van de politieambtenaar opgenomen verklaringen worden opgelegd en niet meer voor de strafrechtelijke procedure gebruikt.

5. De politieambtenaar wordt zo spoedig mogelijk gemotiveerd op de hoogte gesteld van de andere procedure en van zijn rechten en plichten."

In de toelichting bij dit artikel staat het volgende:

"Krachtens dit artikel blijft een onderzoek van de burgemeester achterwege gedurende de tijd dat door het openbaar ministerie een onderzoek wordt ingesteld naar een in de klacht aangegeven misdrijf van de betrokken politieambtenaar.

Het opschorten van het onderzoek van de burgemeester is om te voorkomen dat een strafrechtelijk onderzoek daardoor wordt doorkruist. (...) Nadat de klacht strafrechtelijk is afgedaan, kan het onderzoek van de burgemeester zonodig worden hervat; de klacht kan immers op meer gedragingen dan het in de klacht aangegeven misdrijf betrekking hebben.

Vastgelegd is dat de reeds van een politieambtenaar opgenomen verklaringen worden opgelegd en niet meer voor de strafrechtelijke procedure worden gebruikt. (...)"